

interesserede Mennesker her i København, som vilde lægge Ryg og Penge til for at opføre en ny Talescene, som de saa kunde tilbyde Staten til Brug. Jeg ved ikke, hvorpaa de Herrer begrundede et saadant Haab, jeg ved ikke, hvad de have i Baghaanden. Jeg øjner ingen Udvej heller ad den Vej, de herved antyde. De minde mig herved noget om, hvad jeg en Gang hørte fortælle af afdøde Pastor Birkedal. Han og den senere bekendte Statsminister Hall vare Studenterkammerater og meget gode Venner. De havde begge to den Svaghed, at de vare slikt efter Chokolade, og naar de mødte hinanden paa Østergade, inviterede de altid hinanden ind paa hver en Kop Chokolade. Det kunde man den Gang faa for 1 Mark. Birkedal var den fattigste af de to, og han vilde ikke saa sjældent invitere Hall til denne Chokolade, og han har fortalt mig, at det var pinligt for ham, naar Chokoladen var drukket, og han følte, at han som den, der havde inviteret, skulde betale, at han da af Hensyn til sin fattige og tomme Lomme maatte se paa sin Ven Hall og sige til ham spørgende: „Har du Marken?“ I Regelen havde Hall den heldigvis. Nu maa jeg spørge de ærede Medlemmer fra Fredensborg (Johan Knudsen) og for Københavns 13de Valgkreds (Meyer): Have de Herrer Marken? . . . (Afbrydelse.) . . . Der svares Nej, og naar de ikke have den og ikke have Udsigt til at faa den, skulle de ikke indbyde paa denne dobbelte Chokolade med Opførelse af de to Teatre . . . (Afbrydelse af *Zahle*: Birkedal og Hall betalte dog.) . . . Ja, i alt Fald den ene af dem havde heldigvis Penge paa Lommen, men ingen af de to Herrer her kan anvise de fornødne Penge, og det ærede Medlem, der afbryder mig, formodentlig heller ikke . . . (*Zahle*: Nej, det ved Gud, jeg ikke kan!) . . . Men naar man staar saa blank og tom for Penge, at man ingen Udsigt har til at faa de fornødne Midler, synes jeg, at der skal stærk Fantasi til for at blive ved Aar efter Aar at vente paa, at det vidunderlige skal ske: en skønne Dag have vi Pengene, og saa faa vi denne forandrede Ordning. Er det dog ikke forstandigere, at vi sige: Forholdene ere nu en Gang saadanne, at i over 100 Aar have de 3 Kunstarter været forenede paa samme Scene, og det er gaaet godt hidtil . . . (*En Stemme*: Nej!) . . . Jo, saamænd er det saa, der er kun nogle enkelte misfornøjede, der sige Nej. Økonomisk ere vi alle enige om, at der ikke er noget i

Vejen . . . (Modsigelse) . . . Ere vi ikke enige om det? . . . (*Zahle*: Vi have ikke faaet Penge af Teatret.) . . . Nej, men vi have jo heller ikke krævet Pengene tilbage. I den Henseende ere vi meget hensynsfulde overfor det kongelige Teater. Det, der er gaaet, er gaaet, og Staten er ikke smaatregnende, den kræver ikke noget tilbage af, hvad der tidligere er ydet. Men den Ordning, der er truffen for 5 Aar siden, har jo vist, at økonomisk set kan man godt klare sig paa det kongelige Teater. Man har jo et ikke saa lille Reservefond i dette Øjeblik. Og hvad det kunstneriske angaar, tror jeg, at hvis Teatrets Styrelse vilde lægge lige saa megen Vægt paa Skuespil, som den i de senere Aar har lagt paa Opera, kunde Teatret godt trives ogsaa kunstnerisk, idet man jo nu hver Uge har 8 Forestillinger, og det forekommer mig, at naar der opføres Skuespil 4 Gange ugentlig, og Opera 3 Gange ugentlig og Balletten hovedsagelig har en Aften fortrinsvis til sin Raadighed, er det alt, hvad man med Billighed kan forlange, og der er ikke noget i Vejen for at fortsætte paa den Vej.

Lad mig nu et Øjeblik gaa ind paa de Herrer Tankegang. Lad os tænke os, at de havde den nødvendige Kapital og saa etablerede en Talescene foruden det nuværende Teater, saa at man væsentlig henviste Skuespillet til Talescenen og Operaen til det nuværende Teater. Tro de Herrer — jo, det tro de jo, men jeg er ikke enig med dem i den Tro —, at det vilde være en økonomisk Foranstaltning? For det første skulde der jo et langt større Operapersonale, end vi nu have, til, for at man kunde opføre Opera hver Aften paa Operascenen. Vi kunne se, hvordan Forholdet er nu, „Rhinguldet“, der skulde have været opført i Aften, kan man ikke opføre, fordi en eneste af de agerende er bleven syg. Tro de Herrer, at man kunde fortsætte med Opera Aften efter Aften, medmindre man fik et meget større Operapersonale, hvorved i alt Fald enkelte Roller kunde dubleres? Hvad Talescenen angaar, er det en Selvfølge, at naar det kongelige Teater paa denne ny Scene skulde opføre Skuespil Aften efter Aften hele Ugen igennem, skulde der et betydeligt større Personale til, end der nu er engageret ved det kongelige Teater. Der vilde kræves en meget betydelig Forøgelse af de sceniske Kræfter ved begge Teatrene, baade ved Operaen og ved Talescenen. Og ved Siden deraf maa man huske paa, at et nyt Teater neppe vilde kunne op-